

Kedvesség a TÁBORBAN

Írta: Jordan Monson Wright
(Igaz történet alapján)

Ez a történet az Amerikai Egyesült Államokban játszódott.

Kat idegesen dörzsölgette a műkarját, miközben Anya végighajtott a földúton. „Anyá, félek!”

Anya gyengéden rámosolygott. „Tudom, drágám. De szerintem tetszeni fog neked a nyári tábor. Gondolj arra, mennyi új gyerekkel fogsz megismerkedni.”

Kat nem mondott semmit, de magában azt gondolta: *Pont ettől félek.*

Hamarosan megérkeztek a napközis táborba. Anya elkísérte Katet, hogy beszéljen a tábor vezetőjével, Briannel. „Katnak csecsemőként amputálni kellett a karját – mondta Anya. – Nem lesz hatással arra, ahogyan játszik, de néha ez egy kicsit megnehezíti az ismerkedést.”

„Ne aggódj, Kat! – mondta Brian. – Mindannyian örülünk, hogy itt vagy.”

Kat jókedvűen ismerkedett a csoportjában lévő gyerekekkel. Lila Tigriseknek nevezték el magukat. Kirándulni mentek, sajtot és kekszet ettek, és futóversenyt is rendeztek. Kat volt az egyik leggyorsabb a csoportban.

A nap végén Brian bejelentette, hogy egy másik csoport ellen versenyeznek majd zsákfutásban. Kat azt remélte, hogy a Lila Tigrisek nyernek majd!

Amikor rákerült a sor, Kat a térde köré húzta a zsákot, és ugrálni kezdett. A zsákot azonban nehéz volt egy kézzel fenntartani, és megbotlott a nehéz szövetben. Kat elesett, és a fűbe gurult. Mire újra felállt, a másik csapat be is fejezte a futamot. Kat csapata veszített.

Aznap este vacsora közben Kat mesélt a szüleinek a zsákfutásverseny katasztrófájáról. „Nem akarok visszamenni a táborba – mondta. – Miattam veszített a csapat. Biztos nem is akarják, hogy visszamenjek.”

„Sajnálom, kicsim – válaszolta Anya, miközben megölelte Katet. – Biztos vagyok benne, hogy az új barátaid továbbra is szeretnek téged. És tudod, még ki az, aki mindig is szeretni fog, bármi történjék is?”

*Kat jól tudta,
milyen érzés
másmilyennek lenni.*

„Ti.” Kat halványan elmosolyodott.

„Így van. Szeretünk téged! Ahogy Mennyei Atyád is. Az Ő gyermeke is vagy, emlékszel?”

„Nekünk úgy tűnik, jól érezted magad a zsákfutás előtt – állapította meg Apa. – Miért nem adsz még egy esélyt a tábornak?”

Kat bólintott. „Rendben.”

Apa elmosolyodott. „Próbáld meg észrevenni, mikor kedvesek veled az emberek. És te is keresd a módját, hogy kedves lehess másokhoz. Ez mindig segít neked, amikor nehézségeim vannak.”

Másnap a táborban Kat csoportjából a gyerekek pacsival és öleléssel üdvözölték. Senki nem említette a zsákfutós versenyt, és Kat meg is feledkezett arról, hogy korábban mennyire aggódott. Viccelődtek az új barátaival, amíg várták, hogy elkezdődjenek a programok.

Ezután Brian táborvezető odasétált a csoporthoz. Mellette egy Kat korabeli fiú állt. „Figyelem, Lila Tigrisek – szólta Brian –, egy új barát érkezett ma. Rodrigónak hívják. Rodrigo csak spanyolul beszél, ezért keresünk egy spanyolul beszélő barátot, hogy segíthessen neki.

Kat spanyolul tanult az iskolájában, de csak egy keveset tudott. Túlságosan félt ahhoz, hogy beszélni próbáljon Rodrigóval.

Aztán rápillantott. A fiú is ijedten tűnt. *Nehéz lehet nem ugyanazt a nyelvet beszélni, mint a többi gyerek* – gondolta Kat. Jól tudta, milyen érzés másmilyennek lenni.

Kat visszaemlékezett, milyen szívesen fogadták őt az új barátai a csoportjában. Éreztették vele, hogy szeretik, ahogy Jézus is tenné. Ő is szeretne volna ezt tenni Rodrigóért.

Katnak eszébe jutott, hogyan kell spanyolul köszönni. Így hát mély lélegzetet vett, és odasétált Rodrigóhoz. „*Hola*” – mondta mosolyogva.

Rodrigo arcáról eltűnt az aggodalmas kifejezés, és visszamosolygott. Kat felé nyújtotta a műkarját.

„*¿Amigos?*” – kérdezte. *(Barátok?)*

Rodrigo mosolya szélesebb lett. Megfogta a kezét, és megrázta. „*Amigos.*” ●